

Остали програми

Остали програми
Other Programmes

16. МЕЂУНАРОДНИ ТРИЈЕНАЛЕ „ПОЗОРИШТЕ У ФОТОГРАФСКОЈ УМЕТНОСТИ“

СТЕРИЈИНО ПОЗОРЈЕ И ПОЗОРИШНА ФОТОГРАФИЈА

Част ми је што сам, ево, већ други пут у жирију за тријеналну изложбу позоришне фотографије на Стеријином позорју, посебно што и сам потичем из глумачке породице! Ова тематика унутар фото медија има своја јака упоришта у земљама које веома негују театар и све што се дешава око њега. У Немачкој, која има дугу традицију у позоришној уметности, све премијере у великим позориштима снимају се на филмске траке, које се пажљиво чувају на посебним местима и у архивама. Јачањем ТВ продукције и осталих медија, позориште губи своју снагу, нарочито у сиромашнијим срединама, које недовољно финансирају ову област културне продукције једног народа. Поплава ријалити програма прети да потопа драмску сцену и угуши глас театра, где се увек води коренита борба у оквиру критичке мисли и часне субверзије савременог контекста, преточене у уметничку драмску форму.

Права позоришна фотографија је запостављена, можда стога што је на фестивалима Битефа и у неким позориштима забрањено фотографисање представа, јер до пре десет година могло се снимати на свим сценама. Проблеми се ређају, тако да је све мање правих заљубљеника у ову специфичну тему, као што је некада био Видоје Мојсиловић, а данас су то Вукица Микача и Бранко Игњатовић. Питање је ко ће их наследити у овом послу, поготову што позоришта у Србији немају стално запослене фотографе. Велика је штета јер убудуће нећемо имати веродостојно документована извођења на „даскама које живот значе“.

У тексту за каталог претходног Тријенала, Драгослав Мирковић наводи да је пристигло доста фотографија туристичког карактера, са карневала, веселих манифестација и плесних представа које су обојене народним обичајима. Тако је и ове године. Покушали смо

да поштујемо и традицију, као и неке иновације, које неумитно доноси дигитална технологија, настојећи да бирамо фотографске креације руковођене ликовношћу и смелашћу аутора да са својом камером учествују унутар сцене, поштујући глумачке егзибиције и специфичне захтеве „фото драме“. Обратили смо пажњу на јединство утиска, интеграцију глумца и сценографије, на карактер светла фокусираног на лицима актера, које потенцира мимику и гест на сцени. Мислимо да ће и овом изложбом бити обрадовани и прави заљубљеници у овај жанр фотографског стваралаштва.

Ђорђе Одановић, професор фотографије,
Академија уметности Нови Сад

ОДЛУКА

Жирија 16. међународног тријенала „Позориште у фотографској уметности“ са седнице одржане 21. 4. 2020. Због епидемије COVID-19, седница је одржана на интернет платформи.

Жири у саставу: Др Теодор Раду Пантеа, EFIAP/S (Румунија); Иштван Керекеш, EFIAP/P, EFIAP/D1 (Мађарска); Ђорђе Одановић, професор фотографије, Академија уметности Нови Сад (Србија); Борислав Миловановић, EFIAP/G, EsFIAP, EPSA, GPU CR3 (Србија); Раша Милојевић, MFFSS, EFIAP/P, EsFIAP (Србија); Представник ФСС, Мирослав Предојевић (Србија) прегледао је 1123 фотографије које је на изложбу упутило 287 уметника из 60 земаља. Жири је за изложбу прихватио 244 фотографије 127 уметника из 48 земаља.

НАГРАДЕ:

FIAP златна медаља: Бруно Мадеди, Италија, фотографија *Посебан њлес*, бр. 6

ПСА златна медаља: Мехмет Гокуигит, Кипар, фотографија *Плесачи шаме*

ФСС златна медаља: Роман Косолапов, Руска Федерација, фотографија *Гишариста*

FIAP златна медаља: Бруно Мадеди, Италија, *Посебан њлес*, бр. 6

ПСА златна медаља: Мехмет Гокуигит, Кипар, *Плесачи шаме*

ПСА Бронзана медаља: Филип Илиевски, Република Северна Македонија, *Јелена Серјејевна*

ФСС Бронзана медаља: Самир Захировић, Босна и Херцеговина, *Црква босанска 2*

ФСС златна медаља: Роман Косолапов, Руска Федерација, *Гиџарисџа*

FIAP сребрна медаља: Нелу Скрипциук, Румунија, *Дијалоџ*

Почасно ФИАП признање фотографу: Зомородију Мотлаху, Иран

Почасно ФИАП признање фотографу: Иштвану Хуису, Мађарска

ПСА сребрна медаља: Ахмед Вадах, Египат, *Земља страхова - I*

ФСС сребрна медаља: Мариан Плаино, Румунија, *Паунови 1*

ФСС награда фотографу: Шиушун Ли, Кина

ФСС награда фотографу: Бандуу Гунаратнеу, Шри Ланка

FIAP Бронзана медаља: Сандра Гарип, Доминиканска Република, *Плес 01*

ПСА Бронзана медаља: Филип Илиевски, Република Северна Македонија, *Јелена Серјејевна*

ФСС награда фотографу: Андреју Беловезчику, Словачка

FIAP сребрна медаља: Нелу Скрипциук, Румунија, фотографија *Дијалоі*

ПСА сребрна медаља: Ахмед Вадах, Египат, фотографија *Земља ситраха - I*

ФСС сребрна медаља: Мариан Плаино, Румунија, фотографија *Паунови 1*

FIAP Бронзана медаља: Сандра Гарип, Доминиканска Република, фотографија *Плес 01*

ПСА Бронзана медаља: Филип Илиевски, Република Северна Македонија, фотографија *Јелена Серђејевна*

ФСС Бронзана медаља: Самир Захировић, Босна и Херцеговина, фотографија *Црква босанска 2*

ПОЧАСНА FIAP ПРИЗНАЊА:

Хенри Кандјоти, Турска, фотографија *Библиофил*; Сиамак Зомороди Мотлах, Иран, фотографија *Јадници*; Иштван Хуис, Мађарска, фотографија *Дон Жуан и робови*

ФСС НАГРАДЕ:

Шиуши Ли, Кина, фотографија *Пројали дневник 1*; М Т Банду Гунаратне, Шри Ланка, фотографија *Вршлоі*; Андреј Беловезчик, Словачка, *XX II*

У Новом Саду, 24. април 2020.

За жири,
Ђорђе Одановић, председник

За Фото савез Србије,
Радојица Раша Милојевић, делегат

16TH INTERNATIONAL TRIENNIAL EXHIBITION „THEATRE IN THE PHOTOGRAPHIC ART“

STERIJINO POZORJE FESTIVAL AND THEATRE PHOTOGRAPHY

It is my honor to be a member of the jury for theater photography on the Sterijino Pozorje Festival for the second time, especially because I come from a family of actors myself!

This issue has a strong base in countries that highly value its theater and everything that happens in it. In Germany, a country with a rich theatre tradition, all premiers in big theater companies are recorded and these recordings are carefully stored in special places and archives. As the television production and other media are getting stronger, the theater is losing its power, particularly in poorer regions where such cultural representation of one nation is insufficiently funded. The flood of reality television is threatening to drown the theatrical community and silence the voice of theater, a place of radical struggle in the form of critical thought and honorable subversion of the contemporary context – all transformed in an artistic dramatic form.

The real theatre photography is slightly neglected, perhaps because taking photographs is forbidden on BITEF and in some theaters, while this was allowed on all stages until ten years ago. Problems keep piling up, and there are less and less enthusiasts as interested in this profession as Vidoje Mojsilović was in the past, or as Vukica Mikača and Branko Ignjatović are at the moment. The big question is who will succeed them in this job, especially because theaters in Serbia do not employ full-time photographers. This is a huge shame because in the future we will have no authentic documents of the performances on the stage.

Writing for the catalogue of the previous triennial, Dragoslav Mirković noticed that a number of tourist-like photographs have arrived, as well as photographs from carnivals, joyous manifestations and dance shows that are interwoven with folk tradition. The same situation has occurred this year as well. We have tried to respect both the tradition and the innovations inevitably brought to us by the digital technology, wanting

to choose photographic creations guided by the artistic creed and the boldness of the authors to take part in the scene using their camera, respecting the actors' exhibitions and specific demands of the "photo drama." We paid close attention to the unity of impression, the integration of the actor and the scenography, the character of the light focused on the actors' faces, ultimately expressing the mimic and gesture on the scene. We believe that this exhibition will bring joy to all those enthusiasts and fans of this genre of photographic creation.

Đorđe Odanović, Professor of Photography,
Academy of Arts Novi Sad (Serbia)

DECISION

From the session of the Panel of Judges of the 16th International Tri-annual Exhibition 'Theatre in the Photographic Arts' held on 21st April 2020 on the premises of Sterijino pozorje. Due to the COVID-19 epidemic, the session was held on an internet platform.

The Panel of Judges, whose members are:

Dr Teodor Radu Pantea, EFIAP/S (Romania); Istvan Kerekes, EFIAP/p, EFIAP/D1 (Hungary); Đorđe Odanović, Professor of Photography, Academy of Arts Novi Sad (Serbia); Borislav Milovanović, EFIAP/G, EsFIAP, EPSA, GPU CR3 (Serbia); Raša Milojević, MFFSS, EFIAP/P, EsFIAP (Serbia); Miroslav Predojević, representative of Photo Association of Serbia

The jury reviewed 1123 photographs submitted to the exhibition by 287 artists from 60 countries. The jury accepted 244 photographs for the exhibition, which were submitted by 127 artists from 48 countries.

The Panel of Judges has made a decision on the following awards:

THEATRICAL PERFORMANCE

FIAP Gold Medal: Bruno Madeddu, Italy, *Special Dance no 6*

PSA Gold Medal: Mehmet Gokyigit, Cyprus, *Dancers of Darkness*

FSS Gold Medal: Roman Kosolapov, Russian Federation, *Guitarist*

FIAP Silver Medal: Nelu Scripciuc, Romania, *Dialogue*

PSA Silver Medal: Ahmed Waddah, Egypt, *Land of Fear - I*

FSS Silver Medal: Marian Plaino, Romania, *Peacocks 1*

FIAP Bronze Medal: Sandra Garip, Dominican Republic, *Danza 01*

PSA Bronze Medal: Filip Ilievski, Macedonia, *Jelena Sergeevna*

FSS Bronze Medal: Samir Zahirović, Bosnia and Herzegovina, *Crkva bosanska 2*

FIAP Honorary Mentions 1: Henri Kandiyoti, Turkey, *Bibliophile*

FIAP Honorary Mentions 2: Siamak Zomorodi Motlagh, Iran, *Les Miserables*

FIAP Honorary Mentions 3: Istvan Huisz, Hungary, *Don Juan and the slave*

FSS Praise 1: Xiushi Li, China, *Fallen diary 1*

FSS Praise 2: M T Bandu Gunaratne, Sri Lanka, *Whirling*

FSS Praise 3: Andrej Belovezcik, Slovakia, *XX II*

In Novi Sad, April 21st, 2020

On behalf of the panel of judges
Đorđe Odanović, president

On Behalf of Photo Association of Serbia
Radojica Raša Milojević, delegate

ДЕЦЕ И ОМЛАДИНЕ СРБИЈЕ „СЦЕНА, МАСКА, КОСТИМ, ЛУТКА”

Организатор: Центар за ликовно васпитање деце и омладине Војводине, Нови Сад

Центар за ликовно васпитање деце и омладине Војводине је установа која се већ 66. година бави афирмацијом дечјег ликовног стваралаштва и усавршавањем наставе ликовне културе, и као таква јединствена је у земљи. Изложба „Сцена, маска, костим, лутка” организује се у Новом Саду у склопу Стеријиног позорја од 1959. године, а до 80-тих година изложбе су се организовале у оквиру Мајских игара у Бечеју.

Циљ изложбе је да се путем позоришне уметности деца мотивишу за ликовно изражавање и обрнуто, и на тај начин утиче на развој њихове естетске и креативне личности. Деци и младима се овом изложбом даје прилика да упознају свет позоришта и указује могућност стварања кроз игру и учење.

Овогодишња изложба је специфична јер су је обележили изазови проистекли из ванредног стања због коронавируса са којим смо се сви суочили, па тако и ђаци и њихови ментори који чине срж ове изложбе. Задатак је био пуно тежи, јер је требало организовати наставу и мотивисати ученике на даљину, а овакав вид комуникације свакако је био пун изазова. Међутим, ова ситуација нас је подсетила колико је важна улога и стручно вођење наставника-ментора који „отварају врата” и продубљују знање младим ствараоцима.

Радови за 61. изложбу сведоче о напору и жељи ментора и њихових ученика да одрже традицију учествовања на овој јединственој изложби, али и да дају свој допринос развоју педагошког рада и едукацији ђака.

Као и сваке године, и ове је доминантна дечја фасцинација маскама, као и разноликост материјала од којих су направљене. Уочљиво је и присуство нових медија блиских данашњим генерацијама као што су принтови. Радује и чињеница да су деца имала

Маска: Стефан Кнежевић, 6 год.
„Креатива арт”, Лештане
Ликовни педагог: Мика Ловре

жељу да се позабаве и решавањем простора, те да дају занимљиве предлоге за сценографију. Сама изложба је значајна визуелна документација о развоју и осавремењавању наставе ликовног васпитања у нашој земљи.

Сви радови који су настали током 61. године колико се ова изложба остварује у сарадњи са Стеријиним позорјем, али и радови

Принт: Ивана Милошевић, 18 год.
Школа примењених уметности, Шабац
Ликовни педагог: Младен Пантелић

настали од оснивања Центра за ликовно васпитање деце и оmlадине Војводине 1954. године, дакле пуних 66. година, Центар прикупља и чува. Сада је то огромна збирка дечјих радова која за ликовне методичаре, уметнике, историчаре уметности, костимографе, писце, студенте, психологе, педагоге итд. представља неисцрпан извор знања али и својеврсни документ времена.

Нажалост, од свог оснивања Центар је био приморан више пута да се сели, изгубио је изложбени простор, а небројано пута чистим ентузијазмом заљубљеника у дечје стваралаштво спасаване су и спашене читаве колекције радова из неадекватних или поплавлених простора. Ни данас, након толико времена и након толико признања које је Центар добио и резултата које је остварио, ова установа нема свој стални дом, а драгоцену збирку дечјих радова већ годинама се чува у неадекватном простору у приватној гаражи.

Љубица ТАНКОСИЋ

ЛОУНЛИ ПЛЕНЕТ (LONELLY PLLANET) ТУРИСТИЧКА ТУРА КРОЗ ДИС(У)ТОПИЈУ

Концепт, текст и извођење: Маја Пелевић, Димитрије Коканов, Олга Димитријевић, Тања Шљивар, Игор Коруга

Трајање: око 80 минута

Лоунли пленет је представа имерзивног карактера, која се изводи у отвореним и затвореним просторима, око зграде позоришта и у њој, намерним избегавањем класичног сценског простора, односно саме сцене. Кроз колажну структуру пет ауторских и извођачких гласова, који се међусобно преплићу и прожимају, уметници воде прописно дистанцирану публику на туристичку туру кроз обе стране новчића утопије и дистопије наше (позоришне) свакодневице.

Почетак ове године обележила је епидемија вируса корона. Она је глобални феномен, па су таква и питања и несигурности које се везују уз њу. Наши заједнички јавни и дељени простори, међу њима и позоришта, постали су места затворености и страха, и ниједан није остао поштеђен. Корона је показала и да је могуће да цео свет и систем само стану, али да је механизам самоодржања савременог капитализма јачи и од такве паузе. Дане проводимо у мешавини осећања страха, апатије, цинизма, еуфорије, физичких активности, пролазећи кроз непрестане емоционалне ролеркостере. Како ми, тако и свет – свет као да се клацка између рестаурације поретка у неком бруталнијем облику – фашистичкој дистопији, и ревитализације социјалистичких идеја о дељењу ресурса, јаком јавном сектору и солидарности – социјалистичкој реалности – утопији.

Позоришта су почетком епидемије прва затворила врата, с обзиром на немогућност окупљања већег броја људи у јавном простору. Опет, тзв. социјално дистанцирање не би требало нити би смело да значи укидање јавне сфере, као ни пракси извођења. Ако смо као уметници и пре морали да размишљамо тржишно и нудимо се на тржишту рада константно смишљајући нове пројекте, са короном је и наша пре-

карна позиција појачана. Аутори су свесни ироније инхерентне овом пројекту и покушаће да је преобразе у њену супротност – аутентично нецинично политичко промишљање будућности. Свет је и пре епидемије био неправедан, рањен и неподношљив. Епидемија вируса повећава видљивост корпуса савремених неједнакости које живимо, а нашу машту бурно провоцира да оперише између замишљања бољег света и мрака будућности коју испуњавају глад, надзирање и страх.

Кроз пет ауторских гласова покушаћемо да проведемо публику кроз пејзаже и путеве тих трансформисаних будућности које нас очекују. *Лоунли џенетс* представља слалом кроз могуће утопије и дистопије наших градова и наших интимности и фокусира се на неколико питања: Како користимо јавни простор да преобратимо наша индивидуална питања и потребе у друштвена? Како промишљамо о свету пре и после претње која је дошла да остане, у различитим, још опаснијим облицима? Како спроводимо најелементарније интеракције са другим људима, предметима, бићима док смо у позицији апсолутне неизвесности о томе какав нас све живот чека сутра? Ова представа рефлектује на свет прве половине 2020. године, док истовремено покушава да промишља форме театра које се могу одвијати и упркос вирусу, а последично томе, и потенцијалне форме заједништва у јавном простору будућности.

Аутори

Игор Коруга ради као самостални кореограф, извођач, педагог и драматург у области савременог плеса и перформанса. Члан је организације Станица Сервис за савремени плес, Удружења балетских уметника Србије и регионалне мреже Nomad Dance Academy. Аутор више плесних представа у Битеф театру: *Нема наде* (2017), *Само моје* (2016), *На Траци* (2014), *Expose* (2013) итд. Уз ауторске пројекте, сарађивао је као кореограф и плесни драматург са многим уметницима: Маја Пелевић, Олга Димитријевић, Владимир Алексић, Исидора Станишић, Ђурђа Тешић, Тања Мандић Ригонат, Исидора Гонцић, Соња Преград... Добитник награда 43. фестивала Инфант, 19. Фестивала кореографских минијатура, као и Европске асоцијације за образовање одраслих и Националне организације за ретке болести (НОРБС) за изузетан допринос у унапређивању положаја особа са ретким болестима кроз уметнички рад.

Димитрије Коканов је драматург, драмски писац и сценариста. Ради као стални драматург Позоришта Атеље 212 у Београду. Добитник Михизове награде за драмско стваралаштво, те победник конкурса „Зоран Радмиловић“ и „Слободан Стојановић“ за оригинални драмски текст. До сад је као драматург сарађивао на више од 30 позоришних представа. Аутор је неколико драматизација класичних прозних дела. Комади су му извођени у позоришту, на радију и као јавна читања. Сарађује са различитим позоришним институцијама и ауторима са независне сцене у земљи и региону. Сценариста је више кратких филмова који су имали запажен међународни фестивалски живот, косценариста и скрипт доктор на ТВ серијама.

Олга Димитријевић је рођена 1984. у Београду, СФРЈ. Дипломирала на Факултету драмских уметности у Београду, одбранила мастер тезу на одсеку родних студија Централноевропског универзитета у Будимпешти „Тело народне певачице: конструкције националних идентитета у Србији после 2000. године“. Написала драме *Моја ти*, *Народна драма*, *Радници умиру њевајући*, *Ја често сањам револуцију...* Ауторка представа *Црвена љубав* по роману Александре Колонтај, *Слобода је најскупиња кайишалистичка реч* (са Мајом Пелевић) и *Лејла Брена процекти* (са Владимиром Алексићем). Добитница награде Стеријиног позорја, Михизове награде за драмско стваралаштво, Хартефакт фонда и награде „Анђелка Милић“ за

уметнички рад који промовише родну равноправност. Учествовала на изложбама Ајнхајтклуб у Фрајраум галерији (Museumquartier, Беч, 2016), Risk Change (Музеј модерне и савремене уметности, Ријека, 2019). Коуредница књиге *Међу нама – неисторијане приче теј и лезбејских животића*. Често сања револуцију.

Тања Шљивар је драмска списатељица рођена у Бањалуци, СФРЈ, 1988. Завршила основне и мастер студије драматургије на Факултету драмских уметности у Београду, као и мастер студије из примењених позоришних уметности у Гисену, Немачка. Ауторка је шест целовечерњих драма, као и више кратких изведбених текстова који су објављени, сценски читани и изведени у професионалним позориштима у Босни и Херцеговини (БНП Зеница), Хрватској, Србији (Народно позориште Ужице, Атеље 212 Београд), Албанији, Шпанији, Пољској, Аустрији, Финској, Словачкој и Немачкој (Deutsches Theater Berlin, Schauspiel Stuttgart, Theater Dortmund, Theater Paderborn). Пише и филмске сценарије (*Келџи*, *Од суџра почињем га*, *Нешто слајко*), кратке приче, радио-драме, театролошке текстове и текстове за пројекте у визуелним уметностима, и покушава да схвати која је улога текста у сваком од поменутих медија. За драмско писање освојила је све релевантне награде у Босни и Херцеговини и Србији, између осталог и Стеријину награду, а у Аустрији је била номинована за *Retzhoferdramapreis*. Била је гошћа књижевних резиденција *INAG* у Грацу, *Museums Quartier 21* и *КултурпКонџаакџ* у Бечу, *Prishtina has no river* у Приштини, и *Reading Balkans* у Сплиту.

Током 2019. радила је као директорка Дrame у Народном позоришту у Београду.

Маја Пелевић је рођена 1981. Дипломирала драматургију на Факултету драмских уметности у Београду и докторирала на одсеку за теорију уметности и медија на Универзитету уметности у Београду. Дrame су јој преведене на многе светске језике и игране у земљи и иностранству. Од 2012. бави се и режијом и ауторским пројектима. Са Миланом Марковићем је 2012. урадила представу *Они живе*, када су се учланили у седам политичких партија, а 2016. са Олгом Димитријевић представу *Слобода је најскупиља књижевничка реч* која је инспирисана путовањем у Северну Кореју. Добитница је многих значајних награда међу којима „Борислав Михајловић Михиз“ за драмско стваралаштво (2006) и Стеријина награда за најбољи савремени драмски текст *Поморанџина кора* (2010). Заједно са Срећком Хорватом покренула је Филозофски театар у Београду.

КАЛ (БЕНД)

Кал (на ромском значи „црн“) је познати ромски музички бенд из Србије, основан у Ваљеву, док чланови поставке тренутно бораве у Београду. Интерес домаће, али и иностране публике, привукли су 2006. истоименим деби албумом. У нумерама доминира комбинација балканске ромске музике и танга, те звукова са Блиског истока, из Турске и са Јамајке.

Бенд је основан 1996. и од тада је снимео неколико компилација са другим музичарима. Прво појављивање на националној телевизији имали су 2006. на каналу Б92, у емисији „Тимофејев“ током дочека Нове године, када су представили свој специфичан музички стил. Током те године, Кал је одржао више од сто концерата широм света, укључујући већину европских држава и САД. Када је реч о фестивалима, 2001, 2002. и 2004. наступали су на мађарском фестивалу *Sziget*, затим се појављују на *La notte di San Lorenzo* у Милану, потом у Атини на *11. европском бијеналу младих стваралаца*, на новосадском фестивалу *EXIT* наступе бележе 2004. и 2005, док су 2006. били део *Међународној музичкој сајма WOMEX*. У априлу исте године, њихов деби албум доспео је

на прво место листе *World Music Charts Europe*, а на крају године завршио је на трећој позицији.

Бенд, а посебно фронтмен Драган Ристић, веома су политички и друштвено ангажовани и боре се против дискриминације над Ромима. Драган и његов брат Душан основали су летњу школу *Амала*, где полазници кроз радионице уче ромски језик, историју, културно наслеђе и политичке утицаје овог народа.

ЈАВНА ЧИТАЊА ДРАМА СТУДЕНАТА ДРАМАТУРГИЈЕ АКАДЕМИЈЕ УМЕТНОСТИ НОВИ САД „ПРОМЕНА” НА СТЕРИЈИНОМ ПОЗОРЈУ

У јавном читању драма учествују мастер студенти и студенти и студенткиње III године драматургије на Академији уметности Нови Сад, уз менторство проф. Марине Миливојевић Мађарев.

Кристина Бојанић: МИТ О МИНОТАУРУ

Краљев ванбрачни син дошао је да ослободи земљу од данка у крви и да убије Минотаура, али га у лавиринту чека изненађење које ће преокренути његов дотадашњи систем вредности.

Дивна Стојанов: НИКАД ДО САДА ВИЂЕНА ПРЕДСТАВА

Како да четворо младих људи, са тек завршеним факултетима, нађе посао, среди љубавне односе и заради новац у граду који постаје престоница културе? Тако што направе аматерску представу.

Мина Петрић: ЈЕЛЕНА И СЕНКА

„Треба утврдити однос Јелене Беловук према Јелени Беловук; и однос Јелене Беловук према ономе што није Јелена Беловук”, пише Биљана Јовановић у роману *Пага Авала* по чијим мотивима је настала ова драма. Јелена, хиперсензитивна и хиперсензуална, решавајући случај своје психијатријске пацијенткиње Сенке, примећује необичну подударност њихових живота.

Урош Чупић: БЕСКУЋНИЦИ

Дуодрама *Бескућници* прати јунакињу осветницу и њену борбу против грађевинског инвеститора који је оставио њену породицу на цедилу.

Никола Ђоновић: ДА НЕ ЧУЈЕ РАЗРЕДНА

Тинејџерска комедија у једном чину. На екскурзији у Грчкој, у једној соби, група средњошколаца решила је да се опусти уз алкохол, цигарете и лаке дроге. Али, Тодор је преварио Анђелу. И цела ноћ је пропала.

Борисав Матић: ПАРТНЕРИ И ПАРТНЕРКЕ

Четири лика, четири познаника и два хетеросексуална моногамна љубавна пара – или је барем тако на почетку. Комедија о флуидности сексуалности илити како на крају вечери свако са сваким може завршити у кревету.

ДАНИ КЊИГЕ

1 – 3. октобар

У дугим данима изолације због коронавируса поново се показало да је „књига најбољи човеков пријатељ“. Зналци и љубитељи позоришне литературе имали су тих дана довољно времена да уз наслове из богате домаће театролошке продукције забораве мучне околности и да се препусте авантури читања. У години тријеналног избора књиге којој ће припасти престижна Стеријина награда за театрологију „Јован Христић“, без обзира на ванредне околности, пријављен је 41 наслов аутора из свих области театролошких истраживања које су објављене у Србији и аутора који пишу на српском језику. Неке од ових наслова представимо у три овогодишња термина Дана књиге.

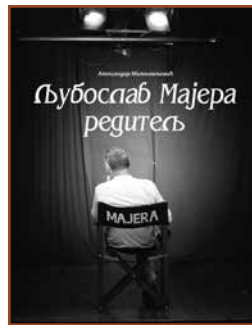
Издавачки центар Стеријиног позорја за ову прилику издваја два нова наслова из својих едиција „Драматуршки списи“ и „Синтеза“: **Снежана Кесић** у студији **Јован Христић, драмски писац и теоретичар**, темељно и свеобухватно анализира драме *Чисте руке*, *Орес*, *Савонарола* и његови пријатељи, *Седморица: како бисмо их данас читали* и *Тераса*, испитујући Христићев литерарно-драматуршки приступ у одређивању тематско-мотивских одредница, жанровских и стилских особености, језичког израза, карактеризације ликова. **Јасна Новаков Сибиновић** у књизи *Политичко позориште Оливера Фрљића: Од емпатије до симпатије* даје научни допринос у разумевању сценске поетике једног од најзначајнијих европских позоришних уметника, али осветљава и концепт политичности у савременом театру. **Зборник радова Српска драмска баштина на маријинама сцене** (ур.

Снежана Савкић), публикује текстове посвећене статусу српске романтичарске драме, позоришном потенцијалу Јоакима Вујића, историјским драмама Лазе Костића, маргинализацији статуса Трифковићеве комедиографије, заборављеном позоришном свету Драгослава Ненадића, Петра Петровића Пецције, Живојина Бате Вукадиновића... Часопис *Сцена* у свесци 3/2020. доноси нове теме у оквиру својих сталних рубрика.

Из издавачке продукције Српског народног позоришта издвојена су три наслова: монографије **Радуле Бошковић – Уметност плаката – Српско народно позориште (1981–2019)**, уредника Владимира Митровића, о вишедеценијском трајању једног ауторског потписа на плакатима Српског народног позоришта и **Љубослав Мајера редитељ**, аутора Александра Милосављевића. Ту је и **Смедеревево 1941** – драма Ане Ђорђевић уз текст А. Милосављевића о трагедији која се догодила 5. јуна 1941, када је у експлозији 430 вагона оружја и муниције у Смедеревској тврђави погинуло више хиљада људи, међу којима и 17 чланова ансамбла СНП-а. Књига прати истоимену представу СНП-а коју ћемо гледати у такмичарској селекцији овогодишњег Позорја.

Модератор Дана књиге је Александар Милосављевић.